

Edward Thomasson ir Adrian

2020 SPALIS, EDWARD THOMASSON IR ADRIAN

Šis tekstas yra valandą trukusio pokalbio su mano draugu Adrianu, kuris visad mane palaiko, neredaguota transkripcija. Pažymėjau interviu vietas, kuriose kartu juokėmės. Tekste tai atrodo šiek tiek keistai, tarsi įrašytas juokas televizijoje, bet mes nuolat juokavome viso pokalbio metu, todėl man atrodė svarbu tai užfiksuoti.

Edward: Pirmiausia norėčiau paaiškinti, kodėl pasikviečiau tave pokalbio. Esmė ta, kad manęs paprašė pasikalbėti su kuo nors iš savo palaikymo tinklo apie tai, kaip vienas kitą palaikome. Iškart pagalvojau apie tave, nes tu mano gyvenime esi nuolatinis ramstis nuo pat tada, kai tave sutikau, ar, tiksliau, iš naujo sutikau. Skaitytojams paaiškinsiu, kaip mes susipažinome, o tu galbūt norėsi išsakyti savo mintis apie tai ir pridurti daugiau detalių – tik ne per daug!

Juokiamės

Taigi, susitikome palaikymo grupėje, bet prieš tai, kitu laiku ir kitomis aplinkybėmis, abu išgyvendami sunkų gyvenimo etapą, jau buvome kartą susitikę ir mylėjęsi mano bute. Manau, pirmiausia apie tave pagalvojau dėl to, kad susitikti tave palaikymo grupėje tuo momentu, toje naujoje vietoje, nors jau pažinojau tave iš anksčiau, man buvo labai svarbu, įkvėpė pokyčiams. Abu esame neatsiejami nuo savo praeities, bet mūsų pažintis kartu yra ir vienas dalykų, padedančių susitaikyti su ta praeitimi, jei galima taip pasakyti. Kažkokiu būdu tas faktas, kad mes, taip sakant, esame išgyvenę tokius skirtingus dalykus kartu, reiškia, kad galime vienas kitam suteikti stipresnę, gilesnę palaikymą. Esame matę

vienas kito blogiausią pusę. Na, tiesą sakant, manau, kad dar nematei pačios blogiausios mano pusės.

Juokiamės

Adrian: Jo, dievaži, ačiū, kad apie mane pagalvojai, man labai malonu, nes būtent to visad ir norėjau – teikti kitiems palaikymą. Ir tai viena priežasčių, kodėl praeityje turėjau problemų – nes egoistiškais tikslais bandydavau išgelbėti kitus žmones. Bet mūsų pažintis kitokia. Ir manau, kad tai, ką tu sakai, yra labai įdomu, nes nors ir stengiamės visada būti vienas kitam empatiškai, tai daryti daug lengviau, jei žinome, kad kitas žmogus patyrė *lygiai* tą patį dalyką. Todėl tai, kad mūsų keliai šitaip susikirto, tokiu tiesmuku būdu, tikrai turėjo kažkokį poveikį. Aišku, toje mūsų lankomoje grupėje savo patirtis dažnai atpažįstu ir kitų žmonių pasakojimuose, ir tai jau savaimė nuostabu – suprantu, kad nesu vienišas, kad kažkam kitam reikia kęsti tą patį šūdą, kaip ir man. Bet patirti tai kartu su kitu žmogumi yra dar paveikiau.

Edward: Jo, sakytum: „daug kam taip būna,“ – bet mums iš tikrųjų buvo, tiesiogine prasme, ir abu kartu tai patyrėme.

Juokiamės

Adrian: Taip, ir tai padeda vienas kitą suprasti – kokios užuojautos ir palaikymo kitam reikia.

Edward: Taigi, užsirašiau porą dalykų apie konkrečius viso šito reikalo mechanizmus, nes iš tikrųjų galvoju, kad yra ir tam tikra praktinė pusė – nesakyčiau, kad tave išnaudoju, bet yra tam tikras funkcijos atlikimo aspektas. Visi šie žodžiai skamba labai šaltai.

Adrian: Manau, kad tu teisus – kai bandau paaiškinti žmonėms šiuos naujus metodus, kurių išmokstame savo palaikymo grupėje, viskas skamba labai praktiškai ir šaltai. Manau, tai rodo, kad santykiams labai dažnai būdinga tam tikra emocinė priklausomybė. Būtent tai ir laikome rūpesčiu, būtent taip mums apibūdinami geri santykiai – kai tarsi

susiliegame vienas su kitu. Šie nauji metodai atrodo šaltesni, nes juose mažiau emocinio prisirišimo, todėl skamba ne taip romantiškai. Bet taip yra dėl to, kad romantika iš tikrųjų ir yra emocinė priklausomybė.

Edward: Iš tikrųjų romantika yra gryna fantazija.

Adrian: Taip!

Edward: Tiesiogine prasme, tai yra žanras, kaip fantastika.

Juokiamės

Adrian: Tai sakai nori pasikalbėti apie tuos praktinius dalykus? Pirmiausia man šovė į galvą mintis apie emocinį pripažinimą ir tai, kaip apskritai sakome, kad nėra labai gerai nuolat ieškoti pripažinimo, bet iš tikrųjų su tavimi būtent tai ir darau – paskambinu ir bandau gauti iš tavęs pripažinimą, mano jausmų patvirtinimą. Noriu šio tokio pripažinimo, noriu, kad padėtum pasijusti geriau.

Edward: Manau, kad galbūt tai nėra tokia gryna transakcija. Man atrodo, kad kartais daug lengviau išklaudyti ką nors kitą, kito žmogaus jausmus, nei išgirsti ir įsiklaudyti į save. Manau, kad kai esu sunkioje padėtyje, man norisi viską matyti tik tam tikromis spalvomis. Bet kai susisiekiu su tavimi, tiesiog paprašau tave įnešti kitokių spalvų į tą paveikslą, o tai kas kita nei pripažinimas. Tai požiūris iš šalies, kuris yra labai naudingas. Bet aš visada neigiu pripažinimo siekimo idėją, nors iš tikrųjų gal ji ne tokia ir negatyvi? Tai visiškai normalu.

Adrian: Taip, be pripažinimo mes neegzistuotume, juk esame socialūs padarai, mums to reikia.

Edward: Minėjai emocinę priklausomybę. Manau, kad to priešingybė yra tarpusavio priklausomybė. Nenoriu per daug leisti į terminus, bet mūsų lankoma palaikymo grupė yra pagrįsta tarpusavio priklausomybe, o tai atkartodami, ar galbūt įkvėpti tokio požiūrio, ir savo santykius grindžiame tarpusavio priklausomybe. Manau, kad būtent tai ir bandome nusakyti. Iš esmės per pastaruosius keletą metų išmokau, kad vienas

lauke tikrai ne karys. Dabar nè dienos neišbūnu jausdamasis nepriklausomas, ir už tai esu labai dėkingas.

Adrian: Aha, keista, nes aš vis dar siekiu būti nepriklausomas, tai vienas mano tikslų. Įsivaizduoju, kaip tampu vienuoliu, nes jie, sakyčiau, yra patys savarankiškiausi žmonės, bet net ir vienuoliai gyvena bendruomenėse, daug bendrauja ir yra stipriai priklausomi nuo savo bendražygių.

Edward: O visas tas bendravimas dar ir nelengvas. Prieš tai minėjai, kad anksčiau norėdavai žmones išgelbėti. Aš norėjau jausti su visais ryšį, ir nors tai skamba labai gražiai, iš tikrųjų taip nėra. Be to, tai darydavau apsikaustęs kažkokiais sušiktais šarvais. Prieš eidamas ieškoti tų vadinamųjų ryšių turėdavau kaip reikiant apsišarvuoti, bet sunkūs šarvai greit pradeda spausti prie žemės, jei supranti, ką turiu omeny. Tas noras peržengti savo kūniškų galimybių ribas tokiuose dalykuose yra keistas reikalas.

Adrian: Taip, prisimenu, kad ir aš ieškojau ryšio, intymumo ir priklausymo jausmo. Bet tuo metu jaučiausi visiškai priešingai. Kaip tik stengiausi pabėgti, nieko nejaušti ir atsiriboti. Jaučiausi taip, lyg negalėčiau niekur pritapti. Negalėjau susitaikyti su pasauliu, kuriame gyvenau. Visa tai niekaip nesusiję su ryšio ieškojimu. Dabar suprantu, kad norėjau būtent to, bet ėjau visiškai priešingu keliu. Neieškojau ryšio, nes man tai atrodė bergždžia. Todėl vienintelis būdas pakelti ryšio nebuvimą buvo bėgti dar toliau, visiškai atsiriboti ir iš esmės tiesiog susinaikinti.

Edward: Kai apie tai kalbi, suprantu, kad iš dalies ir mano patirtis buvo tokia, bet man daug sunkiau ją apibūdinti, nes...

Adrian: Tai nyku.

Juokiamės

Edward: Na taip, nors kai tu dabar apie visa tai kalbi, neskamba nykiai, veikiau drąsiai. Nemanau, kad pats esu toks drąsus. Bet dabar apie tai kalbame jau būdami kitoje padėtyje, be to, kartu. Na, ne visiškai kitoje padėtyje, turiu omeny, nėra taip, kad tai jau praicityje, o dabar viskas tobula!

Adrian: Jau pasveikę!

Juokiamės

Edward: Tie, kas skaitys transkripciją, negirdės mūsų juoko. Gaila, nes iš esmės būtent tai ir turiu omenyje – visa tai nėra nyku, nes dalijamės tuo vienas su kitu ir iš visko juokiamės. Tas pat vyksta ir kai būname palaikymo grupėje: jos tikslas yra išsklaidyti gėdą, kurią laikome sukaupe savyje, pasidalinant ja viešai arba pusiau viešai grupėje. Gėda mus sekina ir verčia jaustis labai vienišais. Ko gero amžinai įvairiausiais būdais ją savyje nešiosiuosi. Bet kiekvieną kartą, kai kreipiamės pagalbos, nedidelė jos dalelė sunaikinama, nes dalyką, verčiantį jaustis vienišu, galiu pakeisti kažkuo stipresniu.

Adrian: Sutinku, tai tikrai keistas dalykas, nes, akivaizdu, kad nėra malonu klausytis kitų žmonių neigiamų patirčių ir žinoti, kad jiems teko visa tai patirti, bet kartu tai šiek tiek guodžia. Kaip tu sakai, klausantis pašalinami tie gėdos sluoksniai, nes galvoji: „Tu atrodei gana tvarkingas žmogus, bet vis dėlto esi padaręs arba patyręs štai tokių dalykų.“ Tai man padeda racionaliau pažvelgti į save, nes paprastai būdamas sunkioje padėtyje jaučiuosi nepatrauklus ir nemalonus. Tuo tarpu kai matau kitą žmogų, turintį teigiamų savybių, bet pergyvenusį ką nors sunkaus, galvoju, kad, žinai, gal visko pasitaiko net ir geriausiems. Ir taip nusitrina dar vienas gėdos sluoksnis. Tada pagalvoju, kad gal ir nesu visiškai blogas žmogus. Gal ir aš turiu teigiamų savybių. Tiesiog teko išgyventi šūdinų dalykų.

Edward: Iš tikrųjų tai dar viena fantazija.

Adrian: Gėda?

Edward: Na taip, gėda irgi visiška nesąmonė. Bet aš turėjau omeny fantaziją apie tą sklandų buvimą, kai tiesiog plauki per gyvenimą tobulai ir nepriekaištingai, atrodydamas PRITRENKIAMAI. Taip nebūna. Ir vis dėlto labai dažnai būtent taip pasitinkame žmones, tikėdamiesi ir patys taip gyventi, ir kad jie taip gyvens. Čia kalbu pirmiausia apie save, ir tikrai nėra taip, kad, o Dieve, gyvenu be jokios gėdos! Gėda yra tokia įsišaknijusi mano asmenybės dalis, kad dažnai jos net nebepastebiu. Bet žinau, kad jei apie šiuos dalykus kalbėsiu, jie nustos neigiamai veikti mane ir kitus žmones – tereikia pripažinti, kad tie dalykai yra, ir išleisti juos laukan, užuot užgniaužus savyje. Čia jau galima grįžti prie praktiškumo ir samprotavimų apie mūsų santykius, nes žinau, kad kai padarau ką nors, dėl ko keistai jaučiuosi, galiu tau tai papasakoti. O tai labai praktiška.

Adrian: Taip, nes yra tam tikras rūpesčio, palaikymo, meilės ir susilaikymo nuo teisimo lygmuo.

Edward: Čia tu taip galvoji.

Juokiamės

Adrian: Na, susilaikymas nuo teisimo yra bent iš mano pusės. Kai kalbėjai apie tai, apie tą jausmą, kai nenori kažkuo dalintis, bet žinai, kad reikėtų, susimąščiau. Man tai priminė baimę, pavyzdžiui, vaiko, kuris bijo būti atstumtas arba subartas, arba nubaustas už tai, kad ką nors netinkamai padarė ar pasakė.

Edward: Kaip mokykloje – kai suklystame, mus baudžia. Truputį priešingai nei turėtų būti.

Adrian: Pritariu.

Edward: Mus turėtų apkabinti.

Adrian: Va būtent!

Edward: Ačiū, kad mane apkabini, Adrianai.